

У Новоме Саду 31. децембра 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

У ОЧИ НОВЕ ГОДИНЕ, 1888.

Поздрављам вам ново лето
А кроз маглу старе таме.
Жеље никад не умишу, —
Па нек лете, ево, саме:

Нек је сваком савест чиста,
Да с' не каје свога рада.
Кога срећа још не нађе,
Бар заслужио је нада.

Нек нам чешће буде светло
Кроз новине што се јавља.
Милетићу, нашем тићу
Да поврати господ здравља.

Жеље нисам у ред ређ'о,
Већ како ми у стих дође.
Дај нам, боже, што нас боли,
Да нас прође.

Српском роду, даруј боже,
Ноћи краће, дане дуже.
Министрима, етцетера, —
Што заслуже.

Радикал'ма у Србији
Много дела, мало фразе;
А рад здравља и чистотс,
Да се што пре разфраназе.

Либерал'ма у Србији,
Да увиде своје грехе,
Што не хтеше лепо дати
Радивоја за успехе.

Анђелићу, — чак и њему —
Да у Крфу сласт ужива,
Да га никад у Карловце
Не повуче жеља жива.

Ја не стављам жеље у ред
(Откуд реда у песника ? !)
Даруј, боже, и „Стармалом“
Бар пљаду претплатника.

Младе Србе и Хрвате
Да не дели смутња врашка,
Ко'м у Бечу Гундулића
Прослављају, — свако башка.

Даруј, боже, слоги срећу.
Добре следи добром чину.
Маџарима покајање.
Чивутима Палестину.

Ја не врстам жеље своје
Ни по вису, ни по рангу.
Даруј, боже, сложном „Ost“-у
Да одоли сваком „Drang“-у.

Неће шкодит' ни „Застави“
Не сипати много праха.
Неће шкодит' ни „Бранику“
Ако с' тргне (не од страха).

Неће шкодит' „Омладини“,
Коју Кукић уређује,
Да не ствара у невреме
Јаловога ветра струје.

Даруј, боже, сиротињи
 Да до права дође свога,
 Да се за њу борци боре
 (Са програмом, — ил без тога).

Даруј, боже, целом свету. . . .
 — Ал мален сам за те жеље. . .
 Даруј нашем роду, дому
 Срећу, здравље и весеље.

Даруј, боже, боља мира,
 Ил од мира лакшег боја;
 (Нека правда начин бира —
 Ствар ја њена, није моја).

Даруј, боже, сваком своје,
 Да се свако за се стара,
 Да просвета не запиње
 Ни за каквог комесара.

Даруј, боже, сваком попу
 Поштовање од свог „стада“.
 Владикама, да се сете,
 Да са кућом и кров пада.

Просијаку комад хлеба
 Из ручице милостиве;
 Сваком орцу по бисерака;
 Сваком орцу парче њиве.

Гадовима српског рода
 Лепу кућу (ма и село)
 Ал далеко, ал далеко,
 Што-но кажу „у непело“, —
 (Тамо собом да понесу
 „Наше Доба“ и „Видело“). — н —

ПОДЛИСТАК.

Једна година из мог ђаковања.

Од Помунгуца

ПЛАЧЕВНО СВИТИЈЕ КОЈЕ НА ВЕЛИКО ЧУДО МАЈСТОР СЕНИКИНО
 ЈОШ НИЈЕ УШЛО У ИСТОРИЈУ.

(*Ваш да се не кајем што сам га написао.*)
 (Свршетак).

Дођемо и ми кући а — љубав нас стегла т. ј. мене и Венијамина. Најпре гледасмо један другог погледима пуним жара и љубови, за гим полетисмо ја њему а он мени. Кузман тећ почео да виче: Ајаој сад ће бити зла . . . не дајте људи! . . . ал кад чу јецање — ожалости се до два душе своје видећи међу нама тако силну љубов, јер ми се цмакасмо. Његове лалокe и моје уснице се слепише . . . Он ме са својим дромбуљама павијанским од половине носа па чак до под браду обзинуо, те ме лиже и говори, што сам ја дубоко у своје срце усадио. Почео је био с њиним идеалом, како је она свему крива што се они кошгаду, и што је Кузман добио чинију у главу; с ње је прешао на његовог покојног поп Мику и доказивао из петиних жила да је овај лепше кадио од оца Спиридона,

Ипаки нова влада у Србији.

Треба да поздравимо ново министарство у Србији, јер „Стармали“ је искрен пријатељ радикалима, као и либералима и дели своје симпатије и са једнима и са другима, за то се и радовао онда највећма, кад те симпатије није морао више делити, него их је могао савезно савезу поклонити. Али та је срећа кратко трајала и од савеза постаде развез. Има ко се томе радује, али та би радост била још већа кад би се и радикали и либерали у Србији разбили у своје атоме; — ала би се онда слични стихови могли из тога направити. Н. пр.:

Од'те амо атоми,
 Да вас суфлер затоми.

Но до тих атома, и до тога затома, ваљда још нисмо дошли.

Свака се ствар може пресуђивати по својој унутрашњости и по својој спољашњости. Тако бива и са кабинетима. О унутрашњости тешко говори и појета и ретор, јер de internis non judicat proetor (особито ако је тај претор „Стармали“, пред киме су затворена врата унутрашњости Србије), — а на спољашњости новог кабинета пише математична формула — Ристић + Франасовић — српска државна идеја тоне у сфери туђих интереса.“

Е сад ми молимо браћу радикале, да нас науче, како се то треба у оваким приликама радовати, — како од радости да искачемо из коже, — како да вичемо: Ијују (сватова!), Хура! Eljen! Juhey! — Ми би хтели радосно подвикивати и клицати, — и за ту радост имали би доста клица, — али једна нам се клица око грла савила па нам тесно грло за беседе.

Савезна је влада стојала на две ноге. Данаске се стоји на једној ноzi (јер она друга нога не до-

и после дугог говора завршио доказујући да газдаричин петао за то не ваља, што му је неко, боже прости, ишчунао реп.

Кузмана је тај говор тако дирнуо, да се одмах заклео, да ће ону лепотицу за навек из његовог убогањеног и упечаљеног срца избрисати, као што је и урадио.

Венијамин кад је све изговорио био је блажен и сигурно је мислио да се сад обесмртио, међу тим ја сам држао да не ће ни о фтором пришествију господњем оживети.

Једва се одлеписмо и на совјет газдин легосмо и заспасмо.

Од то доба живелисмо много боље него дотле, јер ни смо један другог изигравали ни насађивали; и то је тако трајало једно месец дана

* * *
 Једног лепог дана добије Венијамин од сестре писмо у коме му је послала новаца, али га уједно и поштено изгрдила, што им никад не пише, осим кад му треба новаца.

Е то га је тако упечалило, да сам одмах сутра дан нашао на том истом писму ово: 4 литре бермета 1 ф. 60 н. 5 литара вина и 2 сифона 1 ф. 24 н. и т. д. Ал' још то вече деси се нешто значајно, ко је да богме поред

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

пире до српског земљишта, у ваздуху се љуља и квари еквилибријум оној једној нози, ма како ова била јака и чврста). Роде нас истина уче, да се може стојати и на једној нози (само се онда здраво балансирати мора), — али наше родољубље не иде тако далеко, и ми држимо да је за данашње прилике, кад се земља под нами тако брзо окреће, стајање на две ноге било много целисходније.

Ми дакле жалимо за савезном владом, ма да сузе наше не капају на грешну главу Радивоја Милојковића, жалимо у толико више, што нам Ристић никад неће моћи доказати да је то тако морало бити, и да ко данас запита Ристића зашто је сишао са попришта, он би морао рећи: хтео сам да међем, али нисам хтео да платим у шур а, — дакле у томе ушур у, у његовом рођеном шур у јако трагичан а мало и комичан моменат одступања Ристићева. Исак је хтео да свога сина принесе богу на жртву, — а Ристић се заленио за свога шурака, који му до сада никад није био од хасне, већ увек од штете.

Но што је био Радивој савезној влади то лако може бити Франазевић новој влади. Са новим Раком дођоште, браћо на управу, — дај боже да у ту раку не паднете!

Па ипак годи срцу „Стармаловом,“ кад помисли ко управља данас војском српском, ко ће да лечи унутрашње ране српске, коме је поверена правда и просвета српска, ко ће да удеси финансије српске, коме су поверене грађевине и путеви српски, ко се брине о привреди српској.

Здраво да сте представници велике већине српски грађана! — И ако је сад зима љута, кад сви поштени родољуби зебу — не са вас, већ више рад вас, ипак се груди наше не смрзавају и из њих избија гласак: срећно вам да бог да.

Ви нисте криви што је спасоносни савез олаба-

свега тога што је тако значајно, није баш здраво утицало на јевропски мир

То вече искуинмо се нас неколицина, и по што смо се у таком лепом собранију совокупљени нашли, предложено буде да се оде опет на чашу разговора — и услов биет без свакаго прикословија примљени. Венијамин нам обећа да ћемо таког вина пити, каког још нисмо пили (а не ћемо ни пити), и ми одосмо да се провеселимо. Веселили смо се не само „свјачески“ него (што каз’о Вранцл Коби) „во свја тјашкаја“, па ипак кад смо пошли кући били смо сви тако дирнути и тронути од оног догађаја што ћу га сад приповедати, да смо се једва посрћући до куће докотурали. А шта се десило?

Око по ноћи изађем ја на сокак да се мало пролуфтирам. Ја на басамак да сиђем, ал’ неко на басамак да уђе и — застадосмо обојица ал’ не за то што нисмо могли сврнути један другом, већ само за то што је тај неко био — г. директор.

Пиљили смо један у другог добро по минута; на полетку устукнем мало натраг и већ сам хтео да се прекрстим јер сам се сетио да је поноћ, ал’ није било нужно јер сад се и он окуражио да почео орацију. Ја сам сад већ био на чисто да то није нечист и за то сам хтео да

ви о (не смемо рећи раскинуо, — јер то је данас страшна реч) — ви нећете ни сад одгуравати од себе дојакошње савезнике своје, ви ћете им руку пружати ради среће народа. Ви ћете гледати како вам замке плету познати несрећници духа Виделова, ви ћете гледати како игра њихово врзино коло око вас, и играће да вас изигра.

Не дајте се изиграти!

Стојте, док можете стојати са светлим образом. Каљаве послове нека врше они, који су 7 година свој образ каљали. Буде ли пре или после, да се морате сићи, сиђите се узвишени и опробани, и онда ћете увести у народ нову снагу која ће свакој невољи одолети.

И као што нећете задати себи палате, дворце и замке, — тако се чувајте и оних замка које ће вас у искушење доводити.

Пливајте срећно, — испливајте још срећније!

Ђира. Сад су заиста радикали у Србији на великој проби.

Спира. Сад још фали да им се либерали попну душмански на врат.

Ђира. Неће душмански, него можда ће онако својски.

Спира. Ал то наше својски, уме каткад да буде горе него душмански. Е па онда би дочекали то да либерали терају воду на Гарашинову воденицу.

П у с л и ц е.

♠. Сад опет изгледа као да ће бити мира. Сви се по мало повлаче натраг. И тако данас Ник. Перцел изгледа као најстрашнији човек у Европи.

направим један чистац ал’ није било возможно, јер ме је он укебао био испод руке и замолио да га уведем унутра. Преклињао сам га и молио да ради што год хоће само то не, јер ће они мислити да ја правим комендију кад с њиме уђем, ал’ он не восхотје расумјети.

„Нек мисле они што год хоће, ја вама кажем да ја хоћу одмах унутра и то с вама заједно. Јесте ли ме разумели?“

Одговор кратак, јасан и разговетан и сувише; видим да ту не помаже ни калварија, стиснем своје слатко срце па хајд с њиме унутра.

Дођемо до врата од наше собе а изнутра се чују ратоборни гласови. Ларма какву само Ђурђевић и Стева Вацки на конференцији српске народне слободоумне странке у Ср. Карловцима замислити, зажелети и направити могу. Међу тим то г. директора није ништ збунило, он отвори врата и то само за то што ја од чуда мог нисам умео да нађем браву, и да ли из етикеције или ваљда да се ја не би у ноћној тишини изгубио, пусти или боље рећи угура мене унутра напред, а он уђе за мном.

Е, ту је била читава панорама. Једни се свађају, други се љубе, трећи се „паметно“ препиру, четврти пије, пети дрема и т. д. ал’ све је то на једаред престало

△. Нико Перцел неће да умре пре него што се освети Вилагош. (То он чини сигурно из самољубља, — јер би хтео здраво дуго да живи).

≡. Принц Кобуршки једи се на ове магловите дане, јер се сећа да му је нека врачара још у детињству пророковала: *tempora si fuerins nubila, solus eris.*

W. Даклем Анђелић ипак не може да нас заборава, већ нас се сетио о божићу, поздравео нас и благословио како он већ уме. И заиста поздрав његов боље нам прија из даљине него из Даља.

§. Но сећа ће се и српски народ свога Анђелића дуго и после смрти његове. И наши потомци палиће свећу сваког божића, молећи се богу: не дај нам више таког архипастира!

Ж. „П. Лојд“ ономад рече да „Српска Матица“ има само од прилога својих чланова 25.000 фор. годишњег дохотка. Е сад ако Матица г. комесару не буде могла доказати куд је те силне новце денула, онда је са свим у реду да се Матица збрише са лица земље.

∞∞. Док се Срби и Хрвати отимају о Гундулића, докле један Талијан доказује да Гундулића није ни било на свету, већ је био славан песник Гондола, а тај је наравно био Талијан. Сад се спрема један Мађар, који ће се ухватити за ту гондолу, пак ће рећи: „Hiszen ez Magyar ember volt, és mert szép gondolatai voltak azért Gondolának bivtok.“

смо се ми појавили, и ја сам већ почео био добијати куражи и наде, кад сам видео да су се ови убезекнули али ми Венијамин на једаред уби сву наду у појам, јер устаде па поче: „Е, гле молим те, од кад нам се Павел прошало? Дакле ово су г. директор?!“ па се онда окрете њему: „Драго ми је г. директор, врло драго! Ја сам Венијамин Залогачевић, такође директор и то овог овде, вама сигурно познатог, друштва, коме су главни предмети: бокалестика и чутурологија. . . .“

Мени се соба трипут окренула, кад сам то чуо, и то тако брзо, да нисам имао каде ни да паднем, већ сам се наслонио на зид, који тешко да је био бељи од мене, па сам се с њиме и с г. директором заједно окретао, који се исто тако нашао у небраном грожђу као и ја. Међу тим Венијамин је своје терао даље: „И ви сте сигурно дошли да исушите коју чашицу доброг шилерца мукте као и г. старешина пре две, три недеље. Међу тим да вам уштедим језик и уста изволите их запушити овом флашом, иначе ћу их ја запушити шаком, а ја ћу међу тим казати све оно што сте ви наумили“, па поче: „А, лепи ђаци! Ваљани момци! То сте научили у гимназији за толико година? То ћете знаће изнети из гимназије? Па ће се онда рећи: нису им ваљда ни професори бољи. Лумпови једни!

□. У Пешти су ономад клицале све новине, да је ухваћен неки руски шпион. Од шпијона није било ни гласа ни трага, али бар знамо шта се новинарима привиђа.

Није добро ручао.

Један вегетаријанац позове свога пријатеља на ручак. Осим разних вегетаријанских јела, преправио је за свога пријатеља и других мрсних, само је заборавио на шљивовицу и вино.

По ручку ће упитати вегетаријанац свога пријатеља, како је ручао и дал' му се осим мрсних јела и вегетаријанска допадају?

Пријатељ му одговори: „добро сам ручао. Јела ми се допадају, само није добар био почетак и свршетак. прибележио

Љ. К.

Перина фала. ○

Фалио је Пера
своју верну Ану,
фалио јој очи,
косу њену врану,
фалио јој зубе
и малена уста,
са којих му оде
ено памет пуста,
ал' највише језик
фалио је свуда,
о језику томе
преповед'о чуда;
Тако *мирна* езика
на далеко нема! . . .
(*Лена снаша Ана*
јадница је . . . нема).

Др. Казбулбуц

Вуцибатине, битанге и питкови! Чутурологију а? и бокалестуку, то знате? Ал' покажу ја вама како се лумпује: растераћу вас све до сто ђавола!“

А овај оратор Венијамин, он већ мора бити у свакој черби — паштрнак. Сигурно сте их ви довели овамо?! „Ал' нисам их ја овамо довео, верујте г. директор! ја сам само дошао за њима да им кажем да није слободно лумповати,“ и почео се грохотно смејати.

Ја сам међу тим дошао мало к себи те сам „значајно“ намигивао и молио га рукама и ногама да ућути ал' — всује, јер он поче сад тек мени: „А шта се ти ту кривиш на мене и вураш се и рукама и ногама? Шта те је снашло? Не знам ја ваше фабуле! Овај овде фармазон што треба да преставља г. директора није знао како ће да накваси грло, па ко вели хајд ја ћу се мало направити шаљив на дедин пруслук, као оно Венијамин пре две, три недеље, па ћу после у смеју пити с њима заједно. Е, мукте је и сирће слатко, јелте г. директоре? Били ви то најпре исмислити сад је доцкан. За то ће Венијамин да предложи да се тај назови дпректор избаци напоље. Јел' тако браћо? Овај овде маћаш нам је са свим излишан, јер така господа за цело неће платити коју литру вина, него попити, а таке господе смо ми сити. Еле

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

После вечере рече мати своје ђаку: Хајде сад мало проучи задатак, јер данас још ниси ништа учио.

Ђак се протегли па рече: пун трбу не учи радо.

Ал његова млађа сестра умеша се у разговор: — Да, да, пун трбу не учи радо, — јест, пун трбу не учи радо, — да, да, — али празна глава треба да учи радо.

Деда. Хеј, моја децо, ди је оно време кад сам ја био млад!?

Јовица. Ја знам ди је.

Деда. Па ди је.

Јовица. У старим календарима.

Исти деда једаред (у зиму) задавао леци даштања.

Деда. Бела њива; црно семе; мудра глава која сеје.
— Но децо шта је то?

Јовица. То је кад падне снег. А ја бацам тицама семе, — за то сам мудра глава.

Деда. А то семе није црно.

Јовица. Ништа за то. Тице поједу ма какво семе,
— не траже оне црно.

Деда опет загонета.

— Пуна школа ђака, ни од куда врата. — Шта је то?

Јовица. Па ја знам.

Деда. Даклем да чујем!

Јовица. То је — кад нас господин у школи затвори, па не можемо на поље.

Опет деда загонета:

— Тиган ја, тиган ти, ти га не мож' погодити. Шта је то.

кратак извод из тога је: На поља с њиме! Је ли тако?
— Тако је! захори се са свију страна као оно кад је Плевна падала (ако није мало још и горе било) и — г. директор је у магновенију био на пољу.

Ја сам позивао у помоћ све силе природне и надприродне, ал' бадава; он је већ био са сојаку. Глава хоће да ми се упали од чуда (а ватрогасног друштва нема). Једва сам им кад год тек разјаснио и доказао да је то био заиста г. директор и да то није била шала па сам им исприповедао све, и док је то њима свануло, дотле је већ и на пољу готово свануло, и ми са скрушеним у себи срцем пођемо кући.

Сви смо били плачевног изгледа, за то им ја издекламујем оне значајне речи (из геометрије): „Не бивајте несмислени, то бо воља божија јест!“ — и почнем први певати да их мало развеселим и то шта ћу, већ: „Куд погледим свуд је тама . . .“ но не пазивши зашнем за неко камење, те љоскац на леђа, и оно камење је тако подјетвовало на моје благоразумије, да сам и нехотице заборадио на ому тамну песму, па наставио: „Осу се небо звездама. . .“ (Ко не верује нек проба!) Кад сам устао осврнем се ал' Венијамин се разнежио, сео на један камен

Јовица се дуго мисли, па ће онда рећи: нећу то. Деда. А за што нећеш?

Јовица. То није загонетка, што се не може погодити.

М. Д.

— Волеш ли ти Панто, кестена кувани или печени?

— Ја водем кестена пресни.

— А зашто?

— Пресне може мати полак да испече, а оно друго сутра да скува.

Кад је наша мала Милица прележала велике богиње, остаде јој лице сво рававо.

Кад се после тога први пут погледала у огледало а она се убезекну, — гурну огледало, — окрете се матери и рече: Мама, ово није наше лепо огледало =.

„In vino veritas.“

„У вину истина лежи,
мудри Плато, учи,
с' тога многи с' вином
патеже и мучи;
јер кад узмеш право
шта се с' тиме каже:
онда ко не пије,
тај мора да лаже!

По нем.

Др. Казбулбуц.

Сакато-верни преводи
Lahm-treue Übersetzungen.

I. Конац дело краси!

Der Zwirn schmückt das Werk!

па пева: „Гине вене . . .“ и то тако дражесно, да је од то доба та сирота песма изишла из моде.

Кад смо дошли кући а он узео „Сан матере божје“ клекло (пред огледало) и топло се молио богу. Тужно беше у души његовој „даже до смрти“; и много је сиромак о оном случају премисљао и кад је легао (па заспао). Ја се бо само чешах свако магновеније по глави, до год и ја ни сам заспао, јер сам зло био пао.

И од тог доба, до душе, није сунце ноћу, а месец дању сијао, ал' само смо ми нас двоје ја и Кузман особитом милошћу били осуђени на 16 сахата затвора и на укор пред целом гимназијом, чему сам се ја са особитим благовољењем одазвао, ал' Кузману се то није свидело за то он својевољно иступи из гимназије; Венијамин пак на општу тугу, јад, печал и воздиханије добије — „опшид“. Цела је варош жалила за њим, а то се види и отуд, што је од то доба (као и дотле) цела варош ноћу у црно одевена била (ако т. ј. нема месечине). Нигде ни парченце фењера ниси могао видети. Међу тим је један брат Пулхерију испросио и не осврћући се на негдање тугованке Кузманове — одвео је.

* * *

Од то доба прошло је пуно три године кад сам ја

II. Сгуро си се, као два новца у кеси!

Du hast dich zusammen gekrümmt, wie zwei Münzen
im Beutel!

III. Не вредиш ни по потуре!

Du bist keinen halben Halbtürken werth!

IV. Пера Анђу кује у звезде!

Der Pera schmiedet die Andja in die Sterne.

V. Ј се одера вичући за тобом!

Ich habe mich abgebalgt hinter dir schreiend!

VI. Кицош Мата и балави Ђура.

Stutzer Mata und der rotzige Gjura!

VII. Иди ти, човече, лепо у шевин далак!

Geh du Mann schön in der Lerche Milzverhärtung!

VIII. Пала књига на два слова!

Das Buch ist auf zwei Buchstaben gefallen!

IX. Девојка је момку претен повраћала...

Das Mädchen hat dem Burschen den Ring erbrochen.

Др. Казбулбуц.

Ја Марија ти Марија,

Дошла Шокица Марија пред икону матере божије, па ће рећи. „Ја Марија ти Марија, па смо си глих, ја имала је'ног сина, ти имала је'ног сина па смо си глих, твога сина распели мога обесили па смо си паки глих.“

Љ—о.

добило писмо од Венијамина, који је дотле већ увелико био — писар. Да сам се пак возрадово радостију велијеју зјело, о томе тек неће нико сумњати, и с љубопитијем почнем читати:

Мир у твојем срцу буди!

— ако си т. ј. жив, а ако ни си, а ти ми јави да ти више не пишем. Давно је то било кад се нас двојица упознамо или боље рећи кад је оно нашла врећа закрпу, те у заједничким приликама (и неприликама) оне лепе дане (како кад) проводисмо. Ја ти живим као „мали“ бог. Имам 25 форината месечно; за кост и квартир плаћам (т. ј. требало би да плаћам) 18 форината, за веш 3 форин., а оно друго ми све остаје за хаљине и на пиво. И пошто је сав изглед да ће ми тај живот брзо постати досадан, то сам тврдо наурио да се оженим.

Ако испадне као што сам ја наурио, биће ти то, Павеле, једна лепота. Добићу 800 форината и ући (овако празан) у пуну кућу. Осим тога натарош је стар а близак им род па — знаш како је!

Ако буде што год, ти ћеш бити први позват као пустолина — хтедох рећи пустосват. Иначе знајући (из фи-

Из „дешперата.“

Љубио сам, грлио сам
Дјевојчицу белу
Лепше није, слађе није'
У целој селу,

Једно само не ваља јој;
(погрешка је дерна)
Није могла за дуго ми,
да остане — верна!

А ја јадник, куд ћу штоћу?
с' тешка „дешперата“!! ...

Обесих се!!! (Вера и Бог)

— — — другој око врата!!!

Др. Казбулбуц.

Паметнији одговор него питање

Неки учитељ имао је пасију да пита ђаке и оно што не би било потребно питати, али он је волео да доводи ђаке у забуну. Једаред рећи ће.

Учитељ. Ти си, Лазо, сад баш рекао, да је бог свемогућ. И ја велим да имаш право. Па кад је тако, може ли бог учинити да двапут два буду пет?

Лаза. Може.

Учитељ. А како?

Лаза. Кад још један дода.

зике) да не ће гром у коприве, нећу ни да те питам је си ли здрав. Твој Венијамин.

И заиста после месец дана ја сам био позват у свагове. Како сам тамо провео држим да би било са свим излишно приповедати, а не знам баш ни да ли би умео све исприповедати. То само знам, да смо нас неколико седели за оним асталом у сватовима, за којим се обично — док се за оним главним једе супа — пева већ увелико „многаја љета“. Знао још и то, да су ме у сватовима молили, кад сам им ово приповедао, да то пошљем у „Стармали“ и да сам им обећао да ћу то (а пре а после смрти) урадити. А осим свега тога знао још и то, да сам, кад приде оно кончина нашем тродневном и треноћном увеселенију; кад сам стиснуо младину белу ручицу и кад ме је неко опоменуо да сам се са младом већ трипут опростио а ш њиме још ни једаред — последњи пут уздахнуо, што нису мене били истерали него њега. Од то доба нисам више никад ни за ким уздисао, (а тешко да је баш и за мном ко год).

Во Сноње, на дан преподобног Цвангурија.

Пошунгуц.

Састала се два шегрта на пијаци. Један се поче тужити на свога мајстора. Други се опет поче хвалити са својим мајстором: „Мој је мајстор сушта доброта; синоћ кад сам пошао спавати трипут ме је љушио. А јутрос кад је устао, он се чини и невешт.“

Две куме.

I. Кума. Ви сте кумо, канда данас месили хлебац.

II. Кума. Нисам. Сутра ћу месити. Ал по чему ви то судите да сам данас месила?

I. Кума. Па ето вам видим на прстима још мало осушена теста.

II. Кума Е да! Гле! Та то ми се прилепило на прсте још од пређашње мешње.

Барон и жид.

Барон. Знате ли за што сам дошао к вама, драги Јајтелесу? Да ми позајмите сто форинти.

Жид. Идите с милим богом, господ. бароне, ја немам новаца. Немам баш ни крајцаре.

Барон. То вам не верујем.

Жид. А зашто ми не верујете?

Барон. Кад не би имали ни крајцаре не би били такав грубијан. Бећ би били уљудни и учтиви, као на пр. ја.

Дечија наивност.

Кад је стари г. Ракић дошао у посету ка гђи Н, узео је њеног малог сина на крило. А овај малиша му рече:

— Господине ви треба чешће к нама да долазите.

— А зашто?

— Јер мама се увек радује после кад одете.

(„Р—к.“)

Мој један пријатељ овако је себи замишљао учење и прибављање знања, кад је пошао у гимназију:

„Мојих тринајет професора паметни су људи, али ма како да су паметни они нас не могу научити свему оном, што они знају, дакле ћемо ми мање знати од њих. Они, које ми будемо учили опет ће мање од нас знати али шта ће то онда на послетку бити?“

То питање није могао да себи реши.

Расејани инжењер: „Чудновато, како свињи и марва увек погоде кућу свог газде, кад из поља иду?“

Шаљивчина: Па са свим природно. Ви сте канда већ заборавили, да сте у нашој вароши дали имена улицама и нумерисали куће. Свако свој број запамти.“

Инжињер: „Гле збиља! Како сам то смео с ума!“

Гђа ексекторка, која је имала обичај да седи на прозору у рукавицама, дошла први пут у месарницу на селу. „Молим по киле бифтека.“

Месар се узверио, срамота га да каже да не зна, шта је то. Мисли, како би се извукао, па ће тек у један пут

„Жао ми је, што не могу служити. Ми не кољемо „бифтек.“

Топиле удаваче олово па га просипале у воду, да виде, шта ће им бити суђеник. Једној се показала сабља, биће официр другој теразије: биће трговац и т. д. но једна просу олово, али се ништа не направи од њега. Дуго су све загледале, али се не моглоше сетити, на што је оно охлађено олово налик. Једва ће тек једна од њих. „Та видите, да је то са свим право виме; но ти ћеш се удати за адвоката.“

A. „Куд си се ти тако замислио? О чему мислиш?“

B. „Ни о чему.“

A. „А о чему се, бога ти, мисли, кад се ни о чему не мисли?“

B. „О обећању какве девојке.“

Грдосија. „Сад језик за зубе или ћу вас стрпати у џеп.“

Шаљивчина. „Добро ћете урадити. Бар ће те тако у џепу имати више разума него у глави.“

Украо Шајкаш од свог капетана ћурака па позвао и свог комшију Швабу на част (ако га ухвате бар да не прими батине сам). И збиља се то некако дозна те обојица буду позвани на суд. Србина суде на 25 врућих због крађе а Швабу опет због упорности, јер он не хтеде ништа да призна. У оно доба била највећа срамота јаукати кад туку. Србин издржи јуначки па ће онда рећи Шваби. „Јес' чуо, Швабо? Видиш ову цигљеницу; само писни кад те почну батинати, па ћу ти ја судити!“ „Ех, нећем ја, ја тршиш као каћ!“ „Легне Шваба а пандур ожеже једну. Шваба писну тихо кроз зубе: „А — ајне!“ Опет удари пандур а Шваба мало јаче; „цва-а-ај!“ Опет га одалама а он ће на сва уста: „Тра-јај!“ „Хоћеш ћутати Швабо?“ продера се Шајкаш на њега. „Та ја само пројим! извињавао се Шваба.“

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ НА „СТАРМАЛИ“

Већ и само зато да мржња српских непријатеља има о шта зацети пре него се на српску публику оспе, треба сваки ваљан Србин да држи „Стармалог“.

Што више мржње падне на нас, мање ће је доспети до вас. А ми ћемо се већ постарати да је што више на себе навучемо.

Ово је само један разлог, — а остале разлоге знамо, — знате, — знају — зашто треба „Стармалог“ одржати, ојачати, повећати улешшати.

Отварамо дакле двокрилна врата претплате. Ко нам дође, добро нам дошао, коме ми дођемо — боље га нашли!

Претплата износи за Аустро Угарску 4 фор. годишње, — 2 фор на по године, — 1 фор. на три месеца.

Састала се два шегрта на пијаци. Један се поче тужити на свога мајстора. Други се опет поче хвалити са својим мајстором: „Мој је мајстор сушта доброта; синоћ кад сам пошао спавати трипут ме је љушио. А јутрос кад је устао, он се чини и невешт.“

Две куме.

I. Кума. Ви сте кумо, канда данас месили хлебац.
II. Кума. Нисам. Сутра ћу месити. Ал по чему ви то судите да сам данас месила?
I. Кума. Па ето вам видим на прстима још мало осушена теста.
II. Кума. Е да! Гле! Та то ми се прилепило на прсте још од пређашње мешње.

Барон и жид.

Барон. Знате ли за што сам дошао к вама, драги Јајтелесу? Да ми позајмите сто форинти.
Жид. Идите с милим богом, господ. бароне, ја немам новаца. Немам баш ни крајцаре.
Барон. То вам не верујем.
Жид. А зашто ми не верујете?
Барон. Кад не би имали ни крајцаре не би били такав грубијан. Бећ би били уљудни и учтиви, као на пр. ја.

Дечија наивност.

Кад је стари г. Ракић дошао у посету ка гђи Н, узео је њеног малог сина на крило. А овај малиша му рече:
— Господине ви треба чешће к нама да долазите.
— А зашто?
— Јер мама се увек радује после кад одете.
(„Р—к.“)

Мој један пријатељ овако је себи замишљао учење и прибављање знања, кад је пошао у гимназију:

„Мојих тринајет професора паметни су људи, али ма како да су паметни они нас не могу научити свему оном, што они знају, дакле ћемо ми мање знати од њих. Они, које ми будемо учили опет ће мање од нас знати али шта ће то онда на послетку бити?“

То питање није могао да себи реши.

Расејани инжењер: „Чудновато, како свињи и марва увек погоде кућу свог газде, кад из поља иду?“

Шаливчина: Па са свим природно. Ви сте канда већ заборавили, да сте у нашој вароши дали имена улицама и нумерисали куће. Свако свој број запамти.“

Инжињер: „Гле збиља! Како сам то смео с ума!“
Гђа ексекторка, која је имала обичај да седи на прозору у рукавицама, дошла први пут у месарницу на село. „Молим по киле бифтека.“

Месар се узверно, срамота га да каже да не зна, шта је то. Мисли, како би се извукао, па ће тек у један пут „Жао ми је, што не могу служити. Ми не кољемо „бифтек.“

Тошале удаваче олово па га просипале у воду, да виде, шта ће им бити суђеник. Једној се показала сабља, биће официр другој теразије: биће трговац и т. д. но једна просу олово, али се ништа не направи од њега. Друго су све загледале, али се не моглоше сетити, на што је оно охлађено олово налик. Једва ће тек једна од њих. „Та видите, да је то са свим право виме; но ти ћеш се удати за адвоката.“

A. „Куд си се ти тако замислио? О чему мислиш?“

B. „Ни о чему.“

A. „А о чему се, бога ти, мисли, кад се ни о чему не мисли?“

B. „О обећању какве девојке.“

Грдосија. „Сад језик за зубе или ћу вас стрпати у џеп.“

Шаливчина. „Добро ћете урадити. Бар ће те тако у џепу имати више разума него у глави.“

Украо Шајкаш од свог капетана ђурака па позвао и свог комшију Швабу на част (ако га ухвате бар да не прими батине сам). И збиља се то некако дозна те обојица буду позвани на суд. Србина суде на 25 врућих због крађе а Швабу опет због упорности, јер он не хтеде ништа да призна. У оно доба била највећа срамота јаукати кад туку. Србин издржи јуначки па ће онда рећи Шваби. „Јес' чуо, Швабо? Видиш ову цигљеницу; само писни кад те почну батинати, па ћу ти ја судити!“ „Ех, нећем ја, ја тршиш као каћ!“ „Легне Шваба а пандур ожеже једну. Шваба писну тихо кроз зубе: „А — ајне!“ Опет удари пандур а Шваба мало јаче; „џва-а-ај!“ Опет га одалама а он ће на сва уста: „Тра-јај!“ „Хоћеш ћутати Швабо?“ продера се Шајкаш на њега. „Та ја само пројим! извињавао се Шваба.“

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ НА „СТАРМАЛИ“.

Већ и само зато да мржња српских непријатеља има о шта зацети пре него се на српску публику оспе, треба сваки ваљан Србин да држи „Стармалог“.

Што више мржње падне на нас, мање ће је доспети до вас. А ми ћемо се већ постарати да је што више на себе навучемо.

Ово је само један разлог, — а остале разлоге знамо, — знате, — знају — зашто треба „Стармалог“ одржати, ојачати, повећати улешпати.

Отварамо дакле двокрилна врата претплате. Ко нам дође, добро нам дошао, коме ми дођемо — боље га нашли!

Претплата износи за Аустро Угарску 4 фор. годишње, — 2 фор на по године, — 1 фор. на три месеца.

За све остале земље 10—5—2½ франка.

Претплата се шаље на издаваштво „Стар-малог“ у Н. Сад.

Уредништво и издаваштво „Стармалог“

Све дужнике наше, којима са данашњим бројем цедуље шаљемо уз ознаку колико који дугује, учтиво молимо да сваки свој дуг подмири у најкраћем времену. Нека сваки помисли да је издавање новина скопчано са великим, разноврсним трошковима, па кад ми ове кад и кад на штету своју морамо да подмирујемо, право је да нама плати сваки, који новине прима и чита. Иначе мораћемо у листу јавно по имену свакога позвати који то не учини у року од 14 дана. Не желимо брукe, али мораћемо учинити, ако дотични неће да своју дужност учине. Зато поновљено молимо свакога, ко данас у своме листу цедуљу нађе, да исту пажљиво прочита и свој дуг пошље.

Такођер молимо и све оне, који нам што за овај лист од прошле године дугују, да свој дуг у најкраћем року подмире или да одговоре ако су коме што у име тога дуга за наш рачун платили. Сваки од оних добио је карту колико и за које време дугује. Нека нико не чека, да га још и другим путем за овај дуг опомињемо.

АДМИНИСТРАЦИЈА „СТАРМАЛОГ.“

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1888. ГОДИНУ.
УЗ САРАДЉУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ
ГОДИНА ЧЕТРНАЕСТА.
Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добрја комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРЕСТУПНУ 1888.
Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

БОЛЕСТИ СТОМАКА и ЦРЕВА,
ЈЕТРЕ и ЖУЧНЕ БЕШИКЕ

лече се Липмановим карлсбадским киселим прашком (Lippmann's Karlsbader Brausepulver) 3 до 4 недељно, а код сувишне дебљине, и нагомилане киселине 4—6 недељно. Сви лекари препоручују. Добива се у кутвијама по 60 новч. и 2 фор. у апотекама. 3—3

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ.

За одржање и пољепшање

ЖЕНСКЕ ЛЕПОТЕ

је

Дра Боте помада за лице

најбоље средство. Она уклања за најкраће време пеге, мрке флеке и свакојаке осипе у лицу. Сасвим је нешкодљива и вако се ова не прави од масти, то не проузрокује бубуљице на лицу. Цена једне тегле 1 фор., мала тегла 50 новч.

Дра Боте водица за умивање

особито добро средство да чисти лице од бора и чини да лице постаје свежије и добије еластичност. 1 боца 50 новч.

Главни стовариште за разашивање код произвађача

АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА, апот. у В. Бечкереку.

Главни стовариште у Новом Саду у трговини Панте Јовановића. — У Будапешти главни депо: *Josef Török, Königsgasse 12.* — У Темишвару апотека *C. M. Jahnner, Klausmann und Albert (Stadtapotheke), St. Tárcazy.* — У Колошвару *V. Tischler, Parfumerie.* — У Бел. Ст. Миклошу *Desid. Mészáros.*

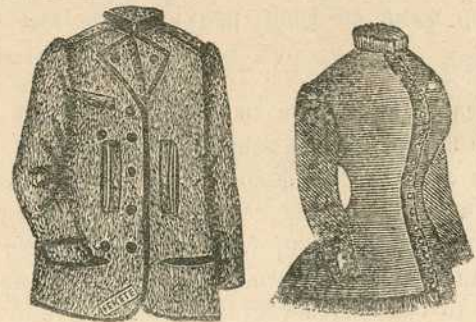
Само је онда прави наш производ, ако има горе насликана наша заштитна марка и ако је зготовљена у апотеци АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА.

Наручбине са стране обављају се најбрже.

8—10

Само
1 ф. 80 н.

Влага, хладноћа!
не шкоди!

Непробојни, топли, трајни и за чудо јефтини су моји плетени вунени јакнови и особито добро стоје чојани и од лодна

„ГРАЂАНСКИ“ - ЈАКНОВИ

за јесен и зиму, за господу, госпође, дечаке и девојчице, све по истој цени од 1 ф. 80 н. у I. каквоћи плетени. Ови славни „грађански“ јакнови за сваког су човека најнужнија одећа, и имамо га у овим бојама: пепељастих, мрких, мелираних, драп, бордо, плавих и црних. — Ко такву јакну има најбоље је од хладноће сачуван, јер се они приљубе уз тело, држе подједнаку топлоту и од драгоцене су вредности. Осим споменуте врсте има још две финије сорте:

Од fine зефирске вуне
густо исплетени и топли

3 ф. 25 н.

Од чоје и лодна у топ-
лој зимској каквоћи

5 ф. 10 н.

За меру доста је да нам се пошље обим преију. — Разашивања са наплатом обавља само:

J. F E K E T E, Kleider-VerSendung,

Wien, Hundstürmerstrasse № 18/19.

11—12